

УДК 338.23(470):330.322

ПОНЯТТЯ ІНВЕСТИЦІЙНОЇ ПОЛІТИКИ ТА ЇЇ СКЛАДОВІ

Студ. В.Р. Григорчук

Науковий керівник доц. Н.В. Геселева

Київський національний університет технологій та дизайну

Мета і завдання. Метою та завданням науково дослідження є аналіз концепції інвестиційної політики та її складових.

Об'єкт та предмет дослідження. Об'єктом даного дослідження є інвестиційні процеси в економіці, предмет – інвестиційна політика як частина соціально-економічної політики держави.

Методи та засоби дослідження. Метод аналізу, метод спостереження, метод логічного узагальнення.

Наукова новизна та практичне значення отриманих результатів. Конкретизовано тлумачення терміну «інвестиційна політика» та запропоновано типологію видів інвестиційної політики в сучасній економіці

Результати дослідження. Інвестиція, капітальні вкладення (від лат. invest, вкладення коштів) — господарська операція, яка передбачає придбання основних фондів, нематеріальних активів, корпоративних прав та цінних паперів в обмін на кошти або майно.

Інвестиція означає довгострокове вкладення капіталу в економіку. З позицій класичної економічної теорії вона являє собою «витрачання ресурсів в надії на отримання доходів у майбутньому, після закінчення досить тривалого терміну», «відмова від певної цінності зараз за цінність в майбутньому». Таким чином, інвестиції завжди являються ризикованими, оскільки припускають відмову від цілком реального поточного споживання заради доходу, що включає прибуток; надія на них цілком може і не виправдатися [3].

Інвестиції також носять довгостроковий характер, тобто рішення про їх вкладенні є за своєю природою стратегічними. У розробці стратегії знаходиться вибір між реальним поточним і ймовірним майбутнім споживанням.

Інвестиція - це завжди досить витратна і ризикована зміна, усвідомлене відхилення від стабільної і традиційної діяльності, засноване на довгостроковому прогнозі наслідків нововведення. В умовах інноваційної та постіндустріальної економіки розширення масштабів і напрямів інвестиційної діяльності є необхідним і вимушеним, оскільки в умовах швидкого скорочення термінів морального зносу техніки, форм організації виробництва і кваліфікації працівників незмінність, застій означає втрату конкурентоспроможності і загибель бізнесу або всієї економічної системи.

Інвестиційна політика - частина соціально-економічної політики держави і господарюючих суб'єктів, що включає прогнозування, планування, стимулювання та організацію інвестиційного процесу з метою розвитку та оновлення виробництва, інфраструктури і соціальних інститутів [2]. У сучасних умовах ця політика являє собою складну систему, що складається з ряду взаємопов'язаних підсистем:

1) Рівень прийняття рішень: глобальний, національний, мезоекономічний, регіональний, мікроекономічний.

2) Форма власності на капітал: транснаціональна, іноземна, вітчизняна, інституційна та корпоративна, індивідуальна приватна.

3) Мета інвестування: стратегічна комерційна, стратегічна некомерційна, портфельна.

4) Суб'єкт інвестування: товаровиробники, інфраструктура, некомерційні організації, фінансовий ринок.

5) Переважний вид ефекту: економічний, соціальний, екологічний, інформаційний.

6) Вид інвестицій: матеріальний, реальний нематеріальний, фінансовий.

Цю політику здійснюють на глобальному рівні міждержавні організації (ВБ, МВФ, ЄБРР, Центробанки ЄС, ЄврАзЕС і т.д.), національні держави і банки розвитку, регіональні та секторальні (міжгалузеві) органи управління та інвестиційні фонди, комерційні і некомерційні організації (НПО) та їх об'єднання, домогосподарства та їх асоціації [4].

Істотно різняться інвестиційна політика державних, муніципальних, інституційних (пенсійні, страхові, інвестиційні, хеджеві, екологічні, благодійні та інші фонди), корпоративних організацій та індивідуальних приватних інвесторів. Деякі з них інвестують переважно фінансові ресурси в розрахунок на прибуток, інші вкладають негрошові матеріальні і нематеріальні активи з метою досягнення переважно негрошового економічного та інших видів ефекту.

Інвестиційна політика, спрямована на досягнення стратегічного (довгострокового) комерційного або некомерційного ефекту, дуже відрізняється від політики портфельних інвесторів, переважно короткострокової і спекулятивної, яка не передбачає управління реальним виробництвом і його оновлення [1].

Об'єктом інвестування при цьому служить виробництво реальних продуктів (комерційні фірми), фінансовий ринок, некомерційні організації або різноманітна інфраструктура, що надає не тільки ринкові, а й пільгові, а також безкоштовні громадські послуги. Відповідно, вкладення здійснюються у формі матеріальних, реальних нематеріальних активів або фінансових ресурсів (гроші і цінні папери). При цьому досягається переважно економічний (прямий або зовнішній, сполучений, що реалізується в інших сферах) соціальний екологічний або інформаційний (створення нових знань, не мають вартісної оцінки) ефект.

Висновки. Інвестиційна політика – комплекс урядових рішень, які визначають основні напрями джерела та обсяги використання капітальних вкладень в економіку, різні її сфери та галузі. Інвестиційна політика визначається станом економіки, головними завданнями у виробництві, науково-технічному й соціальному розвитку країни.

Складовими інвестиційної політики є: рівень прийняття рішень, форма власності на капітал, мета інвестування, суб'єкт інвестування, переважний вид ефекту, вид інвестицій.

Ключові слова: інвестиції, інвестиційна політика, типологія видів інвестиційної політики.

ЛІТЕРАТУРА

1. Коюда О. П. Інвестування. К. : Знання, 2008. – 452 с.
2. Сокурєнко П. І. Інвестиційна політика як ефективна форма управління ухваленням інвестиційних рішень / П. І. Сокурєнко, О. Ф. Кришан // Європейський вектор економічного розвитку. – 2010. – № 1 (8). – С. 208–214
3. Шарп У. Інвестиции. М. : ИНФРА-М, 2004. – 1028 с.
4. Шевердіна О. В. Інвестиційна політика України як об'єкт державної економічної політики / О. В. Шевердіна // Публічне управління: теорія та практика. – 2012. – № 4 (12). – С. 111–117.